

Dialogue from DN to Neighbourhood – Relationship and experience in psychosis – An International Dialogue , ISPS internasjonale konferanse i New York 2015.

Hele 700 deltakere tok veien til ISPS sin internasjonale konferanse i New York og 40 av disse var fra Norge! Ut i fra deltakerlisten er vi det landet som var best representert, foruten om USA, naturlig nok. Andre land var blant annet Australia, Belgia, Canada, Sveits, Tyskland, Danmark, Estland, Egypt, Spania, Etiopia, Finland, Frankrike, Storbritannia, Hellas, Israel, India, Island, Italia, Korea, Nederland, New Zealand, Peru, Polen, Portugal, Sverige, Singapore, Slovenia og Sør-Afrika. En internasjonale konferanse i denne størrelsen, med så mange land og fagpersoner, skapte for min del, umiddelbart en følelse av å være deltager i et stort faglig fellesskap!

«Let the Dialogue begin» eller «La dialogen begynne» var konferansen sin heading. Det var tydelig at mange ønsket å få til dialog både med konstruktive spørsmål til foreleserne samt i pausene.

På konferansen festet jeg meg ved ISPS sitt ønske om å knytte til seg andre faggrupper enn det de har som medlemmer i dag. I dag preges organisasjonens medlemmer og forelesere av psykologer og psykiatere som har med seg ISPS sin grunnleggende forståelse av psykose:

«Psykose kan ramme alle mennesker som blir utsatt for stress når «selvet» er sårbart. Å forstå personens hallusinasjoner og vrangforestillinger som en beskjed fra det indre til den ytre verden, er sentralt for å oppnå en helende relasjon mellom personer som opplever ekstreme situasjoner og fagpersonen som skal hjelpe dem».

Julie Kipp, PhD og Brian Koehler, PhD, skriver videre i ingressen til konferansen at ISPS er opptatt av at helsetilbudet verden over, skal legge til rette for relasjonell forståelse av menneskelige problemer. Relasjonen betyr altså mye for at tilfriskning skal kunne skje. Og relasjon bygges mellom pasient og terapeut på forskjellige arenaer.

At ISPS nå ønsker å fange oppmerksomheten til andre faggrupper er, etter mitt syn, en anerkjennelse og om mulig en erkjennelse om at flere faggrupper også har en vesentlig betydning i pasientens behandling. Sykepleiere, sosionomer, ergoterapeuter m.fl. ønskes inn i organisasjonen. For å få til dette tenker de først og fremst at:

- Språket må endres slik at det vekker interesse hos andre faggrupper
- Nettsidene skal gi redskaper og kunnskaper for alle faggrupper. F.eks.
 - Familieverktøy
 - Manualer
 - Introduksjoner
 - Filmer på youtube - undervisningsfilmer

Samtidig er det store variasjoner fra land til land om hvor stor anerkjennelse andre faggrupper får for sitt arbeid innen psykisk helse. Selv ble jeg sittende igjen å tenke over vår egen medlemsliste. Hvem er medlemmer i ISPS Norge? Når vi avvikler ISPS konferansen i Norge opplever vi det motsatte, at nettopp disse faggruppene det internasjonale styret etterspør kommer, men at psykologene og psykiaterene uteblir. Kanskje vi bør endre vårt språk og innhold for å fange opp den motsatte gruppen? Kan det norske styret og det internasjonale styret spille på hverandres styrker?

Plenumsforelesningen til Silje Marie Strandberg og Lone Viste Fagerlund understrekte, til en viss grad, at vi i Norge har kommet lenger enn flere land i forhold til anerkjennelse av andre faggruppers involvering i pasientenes behandling. De holdt en fremragende dialog om verdien av deres fasespesifikke relasjonsbygging helt fem til i dag. Hvor pasient og terapeut rollene er byttet til en kompleks rollemiks av «kollegialtvenninnefamilie» forhold. For å lede arbeidet med å inkludere andre faggrupper er det også valgt en nordmann, Jan Erik Nilsen. Han har bred kompetanse innen organisasjonsvirksomhet og sykehusdrift. At USA og det internasjonale styret må innhente

sykepleiere fra Norge til å fremme deres betydning, gir meg signaler om at vi i Norge ligger godt foran de fleste andre land i anerkjennelse av tverrfaglig arbeid.

Store internasjonale konferanser som denne i New York, krever sin mann. Det var et massivt program å få oversikt i. Utvalget av «breakup sessions» var for meg overveldende. Tanken om «litt amerikansk» å fylle på mest mulig i stedet for å tenke rød tråd og kvalitet, streifet meg. Men for å kunne gi dere litt av bredden i konferansen valgte jeg å snakke med noen norske kolleger, alle reiste på vegne av SepRep, for å høre hva de prioriterte av faglig påfyll samt hvordan de opplevde å være på konferansen.

Kristine Rosenquist hadde i forkant bestemt seg for å få med seg mest mulig rundt temaet «Peer-professional». Hensikten med å få innsikt i hvordan andre land utfører erfaringskompetanse og brukermedvirkning på, var å kunne bruke kunnskapen til å påvirke og utvikle det norske systemet. Det er et stort ønske å få flere norske sykehus til å se verdien av å ha ansatte erfaringskonsulenter. Foreleserne Rachel Waddingham og Gina Barros gav inntrykk, sier Kristine. De snakket om livssynsforskjeller og om at personer med psykiske lidelser må få lov til å være som de er. Selv er, Kristine, opptatt av hvordan vi kulturelt, politisk og ideologisk ser på hvert enkelt individ. Spesielt i et sosialdemokratisk samfunn, settes det grenser for hvordan den enkelte selv kan få bidra inn i egen helbredelsesprosess forteller hun, rett før det starter et nytt plenumsforedrag. Innledningsvis påpekte Kristine at utbyttet av konferansen har vært mye bedre enn forventet.

Gunnar Brox Haugen sier han deltar på de internasjonale ISPS konferansene fordi han ønsker å treffe andre kolleger. Som dedikert SepReper anser han ISPS som sin kollegiale «familie» innen den psykososiale tradisjonen. Videre håper han å bli oppdatert innen forskning på området. Det er tredje gangen han deltar på ISPS sin internasjonale konferanse.

Faglig satte Gunnar spesielt pris på å høre John Strauss snakke om den subjektive humanistiske tilnærmingen til personer med psykose. Han mener at John Strauss fremstår som klok og med mange års erfaring innen feltet. Debra Lampshire og Andrew Moskowitz sine breakout sessions, om henholdsvis stemmehøring og tilknytningsteorier, skapte gode diskusjoner. Ønsket er at de to blir invitert til Norge en gang! Ellers påpeker Gunnar at de internasjonale ISPS konferansene bærer preg av å inkludere deltagerne med spørsmål og diskusjoner. Det liker han veldig godt. Han sier at pausene brukes til å hilse på, snakke og diskutere med kolleger fra hele verden.

Kari Tenmann jobber til daglig med å utvikle modeller for å oppdage og komme tidlig til på skolearenaene. I dette arbeidet opplevde hun det som meget nyttig å høre Jan Olav Johannessen sitt plenumsforedrag om implementering av lokale, regionale og nasjonale «Tidlig intervensjon ved psykose» (TIPS) programmer. Jeg trengte å vite mer om finansiering fordi det alltid er det det koker ned til når man vil satse på noe. Han snakket også en del om de nasjonale retningslinjene «Utredning, behandling og oppfølging av personer med psykoselidelser» noe som jeg trengte påfyll på nå som den skal implementeres hos oss. Kari dro også å hørte på Brian Martindale snakket om de siste forskningsresultatene rundt nettverksbygging fra Finland, Seikkula modellen. Resultatene er meget omdiskuterte fordi det viser seg at effekten av metoden ikke er så god som man trodde. Hun kan fortelle at man nå diskuterer hva som kan være årsaken til dette. En teori er at metodeverket ikke er godt nok. Da er det interessant at de i England har tenkt å opprette en 3 årig utdanning innen Åpne samtaler når forskningsresultatene er som der er, sier hun.

Selv lot jeg meg fascinere av Larry Davidson sin plenumsforelesning. Jeg hadde ingen forhold til han som fagperson før min kollega fortalte at han var den som virkelig fikk henne til å like den psykoterapeutiske tradisjonen. Nå forstår jeg hvorfor! Blir jeg syk noen gang, og er bosatt i USA vil jeg velge han som min terapeut. Larry Davidson snakket om relasjonens betydning og påpekte at vi som terapeuter må være ytterst ydmyke overfor de symptomene pasientene snakker fordi vi selv aldri har opplevd og kjent på hvordan det er å ha en hallusinose eller vrangforestilling. Så fremt vi har mulighet til å sette oss inn i det og oppleve det, bør vi det. Selv fortalte han om et lydband som han fikk prøve en gang. Lydbåndet skulle gi han en opplevelse av hvordan det kan være å ha en hørselhallusinasjon. Etter dette fikk han en helt annen forståelse med seg inn i arbeidet med sine pasienter. Videre påpekte han at vi må innrette oss etter det pasientene ønsker. Vil de på fotballbanen må vi

ta de med på fotballbanen. Det handler om å søke det som gir mennesket en mening med å stå opp og leve dag for dag og til sist et helt liv. Selv takket han sine døtre for å være hans drivkraft og motivator til å ville stå opp hver eneste dag. Jeg opplevde at Larry Davidson sine viktigste budskap, var å møte pasienten der han eller hun er, vise ydmykhet og ikke minst hjelpe de til å finne det meningsbærende i livene deres.

Jeg kan ikke annet forstå enn at Dr. Larry Davidson er det beste eksempel på hva ISPS står for! Og at han med sitt innlegg også indirekte fremsnakket verdien av at alle fagpersoner, uavhengig av faglig bakgrunn, har evnen til å skape en relasjon til pasienten som oppleves som meningsbærende for pasienten. Jeg håper at det internasjonale styret lykkes i å inkludere flere faggrupper i organisasjonen.

Med dette vil jeg få takke det internasjonale ISPS styret for en formidabel konferanse og ønske lykke til mot 2017 og konferanse i Liverpool. Vi sees der!

|